

ดวงเนตร
สมบัติ
พลิก
ชะตา
大宝鉴 ข้าจะป็น
เศรษฐี

๑

罗晓 เขียน

กวันริตา และ On the Moon แปล

LingFeiLong ภา

บทที่ 408 ลงเรือลำเดียวกัน

แน่นอนว่า เจ้าอ้วนย่อมรู้จักบทกวีคลาสสิกจากนวนิยายเรื่อง **ความฝันในหอแดง** ความเศร้าโศกใน ‘บทพรรณนาฝั่งบุปผา’ เจ้าอ้วนเองก็นับว่าเคยสัมผัสกับความรู้สึกนี้มาก่อน สวีตงมองดูหญิงสาวด้วยอารมณ์เศร้าหมองเช่นนี้ก็สมเหตุสมผลแล้ว

แต่เจ้าอ้วนกลับกลอกตาแล้วพูดขึ้นว่า “อย่าสับสนจนเกินไปนักเลย คำพูดพวกนี้ พวกเธอฟังไม่เข้าใจกันหรอก พวกเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า **ความฝันในหอแดง** เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อไหร่!”

เมื่อโหมวซือฉิงได้ยืนยันว่าสวีตงมองดูหญิงสาวเหล่านั้นด้วยความรู้สึกเช่นนี้ เธอก็ปลื้มรู้สึกราวกับหัวใจสั่นไหวอย่างผิดปกติ เธอรู้สึกสบายใจ น้ำตาคลอเบาๆ โดยไม่มีเหตุผล

ผ่านไปครู่หนึ่ง โหมวซือฉิงก็พูดว่า “เจ้าอ้วน หยุดพูดจาเหลวไหลได้แล้ว เมื่อครู่นี้ฉันดูแล้ว ในโรงศพเหล่านั้นไม่มีของมีค่าจริงๆ ...”

ยังพูดไม่ทันจบประโยค เสียงร้องโหยหวนก็ดังขึ้นจาก
ด้านในทางเดินที่คดเคี้ยว จากนั้นเสียงของโลหะที่กระทบกันก็
ดังตามมา

“มีคนอยู่ข้างหน้า...” สวีตงร้องตะโกนออกมา เขาแทบจะ
ทิ้งเจ้าอ้วนกับโหมวซือชิงเอาไว้แล้วรีบวิ่งไปดู

ทั้งสามคนรีบพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็ว คาดไม่ถึงเลยว่า
ต้นตอของเสียงร้องโหยหวนจะอยู่ที่สุดปลายทางเดิน ซึ่งเป็นถ้ำ
ธรรมชาติแห่งหนึ่ง

ถ้ำดังกล่าวกว้างขวางมาก อย่างน้อยก็ต้องมีพื้นที่
ประมาณสี่ร้อยถึงห้าร้อยตารางเมตร ไม่มีร่องรอยจากการถูก
ซ่อมแซมหรือตกแต่ง มองผาดเดียวก็รู้ว่าเป็นถ้ำที่เกิดขึ้นเอง
ตามธรรมชาติ

มีโลงศพสิบเจ็ดถึงสิบแปดใบวางเรียงรายอยู่ในถ้ำ
ซึ่งแทบจะเหมือนกับโลงศพของหญิงสาวทั้งสามคนก่อนหน้านี้
ถึงแม้ว่าจะไม่หรูหรา แต่ก็ดูโอ่อ่าสง่างาม

ท่ามกลางโลงศพเหล่านั้นมีเงาร่างหลายเงากำลังวิ่งหนี
ซ่อนตัว และจับกลุ่มรวมต่อสู้

สวิตงสูดลมหายใจเข้าไปเฮือกหนึ่ง ยืนมองสถานการณ์
อยู่ที่ปากทางสักพักก็พบว่าคนที่กำลังวิ่งหนี ซ่อนตัว หรือแม้แต่
จับกลุ่มต่อสู้ก็คือโจวจินหลง ปาอีเออร์ ฟางเจียเหว่ยและคน
อื่นๆ ส่วนคนที่กำลังไล่ล่าพวกเขาก็คือเกอซางที่สวิตงกับ
เจ้าอ้วนพยายามไล่ตามแต่ดันคลาดกันนั่นเอง!

ทันทีที่เห็นพวกโจวจินหลง เจ้าอ้วนก็ตาแดงก่ำ เจ้าคน
โง่เง่าพวกนั้น ก่อนหน้านี้เขากับฟี้ตงพยายามไล่ล่าและต่อสู้กับ
เกอซางที่สูญเสียตัวตนไป แต่พวกโจวจินหลงกลับฉวยโอกาสนี้
กอบโกยสมบัติไปจนเต็มกระบุง และปล่อยให้เขากับฟี้ตงเก็บ
ขยะที่ไร้ค่า

เมื่อเจ้าอ้วนคิดถึงเรื่องนี้ก็ไม่อาจระงับความคับแค้นใจ
เอาไว้ได้ แม้แต่สวิตงที่อยากรีบเข้าไปช่วยคนก็ยังถูกเจ้าอ้วนดึง
รั้งไว้ อี้ม ปล่อยให้คนสารเลวพวกนี้ได้ลิ้มรสชาติของความ
เจ็บปวดเสียก่อนแล้วค่อยว่ากัน!

โจวจินหลงมีสายตาที่เฉียบคม มองผาดเดียวก็เห็นสวิตง
เจ้าอ้วน และโหมวซือฉิง เขาจึงรีบร้องตะโกนเสียงดัง “มานี้เร็ว
...มาทางนี้ ตรงนี้มีฝึติบ...”

เจ้าอ้วนหัวเราะหึๆ ก่อนที่จะพูดว่า “ก็แค่ผีดิบตัวเดียว ไม่ใช่เธอ พวกคุณมีกันตั้งหลายคน ยังจัดการไม่ได้อีกเธอ”

ปาอีเออร์และลูกน้องอีกสองคนถูกก่อสร้างเล่นงานจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ พวกเขาตกอยู่ในสภาพพองพองจนน่าเกลียด ปากร้องตะโกนขอความช่วยเหลือในขณะที่วิ่งหนีกระเจิงไปด้วย

ฟางเจียเหว่ยกำลังตื่นตระหนก เขาตะโกนเสียงดังลั่นว่า “วิ่งไปทางนั้น...”

พูดจบก็ทิ้งฟางโหยวเฉวียนที่มีบาดแผลเต็มตัว แล้ววิ่งตรงไปหาสวีตงและคนอื่นๆ

ฝ่ายเจ้าอ้วนเห็นฟางเจียเหว่ยวิ่งมาหาพวกตนก็ยกยิ้มอย่างเย็นชา ก่อนที่จะหันไปส่งสายตาให้สวีตง

สวีตงเข้าใจดี ก่อนหน้านี้เจ้าอ้วนได้ยินโหมวซือฉิงเล่าว่า หมอนี้ทิ้งโหมวซืออีให้อยู่คนเดียวในทางเดินที่มีดสนิทเป็นเวลาหลายชั่วโมง ส่วนตัวเองก็เดินตามคนอื่นไปหาสมบัติ เพราะเหตุนี้ เจ้าอ้วนจึงอยาก ‘ส่งสอน’ เด็กแวรคนนี้สักหน่อย

ดังนั้น สวีตงจึงแอบส่งสายตากลับไปให้เจ้าอ้วน ทั้งสองคนต่างส่งยิ้มให้แก่กัน

โจวจินหลงและคนอื่นๆ รู้อยู่แล้วว่าสวีตงพกอาวุธมากมายติดตัวไว้ ยังไม่ต้องคิดว่าจะกำจัดเก๋อซางที่กลายเป็นปีศาจไปแล้วได้ไหม อย่างน้อยขอแค่ต้านทานไว้ได้สักพักหนึ่งก็พอ

ถ้าต้านทานไว้ได้สักพัก พวกเขาจะได้พักหายใจหายคอกันบ้าง!

เพราะเหตุนั้นทุกคนจึงวิ่งไปหาสวีตง เจ้าอ้วน และโหมวซือฉิงอย่างไม่คิดชีวิต

แต่สวีตงกับเจ้าอ้วนไม่เพียงไม่ถอยหนี ทั้งยังไม่ยอมขยับออกห่างจากปากทางเดินแม้เพียงเล็กน้อย ไม่หลีกเลียงหรือเหลือพื้นที่สำหรับหลบหนีหรือพื้นที่กำบังใดๆ

ในช่วงพริบตานี้ ฟางเจียเหว่ย โจวจินหลง และคนอื่นๆ ต่างก็วิ่งมาถึงจุดที่พวกสวีตงยืนอยู่ แต่ลูกน้องสองคนของปาอีเออร์ รวมไปถึงฟางโหยวเฉียนนั้นถูกเก๋อซางไล่ล่าจนเลือดเนื้อสาดกระจายไปทั่ว และล้มตายไปที่ละคน

ฟางเจียเหว่ยวิ่งมาหลบอยู่ข้างหลังสวีตง และตะโกน
ซ้ำๆ หลายครั้งว่า “น้องชาย ยิง...ยิงมันเลย...”

ยিংหัวนายนะสิ...ให้ยิงแบบเสียเปล่าเหียนะ! เจ้าอ้วนแอบ
ก่นด่าอยู่ในใจ แต่รอยยิ้มยังคงปรากฏบนใบหน้า เขาพูดออกมา
ว่า “อ้าว คุณชายฟาง ทำไมถึงตกอยู่ในสภาพนี้ได้...นั่นแบก
อะไรอยู่หรือ ทำไมถึงไม่โยนทิ้งไปล่ะ...”

สวีตงพยักหน้าและพูดว่า “พี่ชาย หลีกทางหน่อย แล้วดู
ฝีมือของฉันทิดีๆ ...”

เมื่อโจวจินหลงและคนอื่นๆ วิ่งมาอยู่ข้างกายสวีตงแล้วก็
มองหาจุดที่ปลอดภัยทันที พวกเขาถูกเก๋อซางไล่ล่ามาตลอดจน
ไม่มีแม้แต่เวลาให้พักหายใจ คราวนี้มีสวีตงกับเจ้าอ้วนมาเป็น
กำลังพลที่แข็งแกร่ง น่าจะทำให้พวกเขาได้พักหายใจหายคอ
บ้าง

แต่ใครจะรู้ว่าสวีตงกับเจ้าอ้วน และแม้แต่โหมวซือฉิงที่
เพิ่งมาถึง กลับพุ่งตรงเข้าไปหาเก๋อซางที่กำลังตามติดมาอย่าง
ไม่ลืงเล

ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งสามคนยังถึงกับเดินสวนกับเก๋อซางไป และก็ดูเหมือนว่าเก๋อซางจะกลัวสวีตงกับเจ้าอ้วนเป็นอย่างมาก ตอนที่เดินสวนกัน เก๋อซางยังทำท่าจะคว้าตัวโหมวซือฉิง แต่สวีตงรีบยื่นมือไปดึงโหมวซือฉิงให้ออกห่างจากเก๋อซาง และยื่นบังเธอเอาไว้

เดิมทีเก๋อซางจะคว้าตัวโหมวซือฉิง แต่พอสวีตงเข้ามาขวาง เขาก็รีบชักมือกลับไป ละความสนใจไปจากโหมวซือฉิง และหันไปพุ่งเข้าใส่โจวจินหลงกับคนอื่นๆ แทน

หลังจากที่สวีตง เจ้าอ้วน และโหมวซือฉิงวิ่งหนีไปไกลแล้ว เจ้าอ้วนก็หันกลับมาตะโกนว่า “บ้าเอ๊ย...มันวิ่งหนีไปแล้ว...”

สวีตงเองก็หยุดชะงัก หันกลับไปมอง และตะโกนออกมาเช่นกัน จากนั้นก็หันกลับมาสบตาเจ้าอ้วน แล้วคลี่ยิ้มบาง “ทำไมเจ้านั่นถึงวิ่งเร็วขนาดนี้...”

โจวจินหลง ปาอีเออร์ และคนอื่นๆ ต่างก็เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่เมื่อพวกเขาเห็นท่าทางของสวีตง เจ้าอ้วน และโหมวซือฉิงก็พากันขมวดคิ้วในทันที

เก๋อซางกลายเป็นปีศาจไปแล้ว ทว่าเขากลับดูเกรงกลัว พวกสวี่ตงอย่างเห็นได้ชัด คราวนี้ เรื่องการรักษาชีวิตนั้นไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป แต่ดูก็รู้ว่าพวกสวี่ตง ‘ทำอย่างขอไปที’ เรื่องนี้ต้องมีเหตุผลอย่างแน่นอน

ความคิดในสมองของโจวจินหลงแล่นเร็วจี๋ ทันใดนั้นเขาก็เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แต่ในขณะที่กำลังจะเอ่ยปากพูดกับสวี่ตง เก๋อซางกลับพุ่งตัวมาอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว โจวจินหลงพยายามปกป้องอย่างสุดชีวิต และรีบกลิ้งตัวลงกับพื้นจนไปถึงเท้าของปาอีเออร์ เก๋อซางจึงพุ่งเป้าไปที่ปาอีเออร์แทน

ปาอีเออร์แทบจะต้านทานกระบวนท่าของเก๋อซางไม่ไหว แม้เพียงกระบวนท่าเดียว เขาถูกเก๋อซางช่วนแขนจนเลือดอาบ และต้องก้าวถอยหลังไปครั้งแล้วครั้งเล่า

ปาอีเออร์ถอยร่นไปเรื่อย ๆ จนไปชนเข้ากับฟางเจียเหว่ย ทำเอาฟางเจียเหว่ยถึงกับล้มกันจ้ำม่ำ

ฟางเจียเหว่ยทั้งกลัวทั้งตกใจ ไหนจะต้องแบกของหนัก ๆ ไว้บนหลังอีก เขาพยายามอยู่นาน แต่ก็ลุกไม่ขึ้นเสียที

ในขณะที่ฟางเจียเหว่ยกำลังจะลุกขึ้นยืน เก๋อซางกลับกระโจนลงมาจากกลางอากาศ และร่วงลงมาทับแผ่นหลังของฟางเจียเหว่ยเต็มแรง แรงกระแทกนี้เกือบจะทำให้ซี่โครงของเขาหักไปหลายท่อน เขากระอักเลือดออกมาในทันที

ในขณะนั้นเอง ปาอีเออร์ก็กำลังตัวลงกับพื้นเพื่อหนี เก๋อซาง ฝายเก๋อซางเมื่อพบว่ากำลังทับฟางเจียเหว่ยอยู่ก็ไม่สนใจปาอีเออร์ที่กำลังจะหนีอีก แต่โน้มตัวลงไปและยื่นมือไปคว้าศีรษะของฟางเจียเหว่ยแทน

ตอนนี้เก๋อซางกลายเป็นปีศาจร้ายไปแล้ว ถ้าคว้าศีรษะได้ เกรงว่าฟางเจียเหว่ยคงถูกเก๋อซางเด็ดศีรษะทิ้งเป็นแน่

แต่ในช่วงเวลาวิกฤตนี้กลับมีเสียงตะโกนดังขึ้น จากนั้นก็มีเงาดำสายหนึ่งวาดเป็นเส้นโค้งพุ่งไปยังแขนทั้งสองข้างของเก๋อซาง ฝายเก๋อซางก็รับรู้ได้ถึงอันตรายจึงรีบกระโดดหลบไปไกลๆ

เงาดำวูบไหวเพียงครั้งเดียวแล้วหายไป ในตอนนั้นเองก็มีมือข้างหนึ่งมาดึงฟางเจียเหว่ยให้ลุกขึ้น จากนั้นก็ได้ยินเสียงพูดว่า “พี่ชาย ไม่เป็นไรใช่ไหม”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความห่วงใยนั้นมาจากสวีตงนั่นเอง
ยังคงเป็นสวีตงที่ช่วยชีวิตฟางเจียเหว่ยให้รอดพ้นจากวิกฤต

ฟางเจียเหว่ยกระอักเลือดออกมาแล้วเอ่ยออกมาว่า
“ขอบคุณมากนะ...น้องชาย...”

“อืม” สวีตงตอบกลับไป จากนั้นจึงปล่อยมือจาก
ฟางเจียเหว่ยเพื่อไปไล่ตามเก๋อซาง ไม่รู้ว่าเขาจงใจ หรือว่า
ควบคุมเรี่ยวแรงได้ไม่ดี ทันทีที่ปล่อยมือ ฟางเจียเหว่ยก็ล้มหน้า
คว่ำลงกับพื้น แม้แต่พื้นหน้าสองซี่ก็ยังร่วงลงมาด้วย

สวีตงไม่สนใจเลยสักนิด เขาวิ่งไล่ตามเก๋อซางไปโดยไม่
แม้แต่จะหันกลับไปมอง

แต่เจ้าอ้วนที่ตามหลังมานั้นเข้ามาพุงฟางเจียเหว่ยแล้ว
ตะโกนว่า “คุณชายฟาง ยืนดีๆ หน่อยสิ...”

“อืม” ฟางเจียเหว่ยตอบกลับไปด้วยความซาบซึ้งใจ แต่
คาดไม่ถึงเลยว่าพอเจ้าอ้วนปล่อยมือ เขาก็หงายหลังล้มลงไปอีก
ครั้ง คราวนี้ศีรษะของเขากระแทกลงกับพื้นจนเกิดเสียงดัง คาด
ว่าอีกไม่นาน ศีรษะของฟางเจียเหว่ยคงจะบวมปูดเป็นแน่

หลังจากปล่อยมือ เจ้าอ้วนก็เปล่งเสียงร้องคำรามราวกับพยัคฆ์ “ฟี้ตง...” ยังไม่ทันสิ้นเสียงตะโกน เขาก็พุ่งเข้าไปหา สวีตงราวกับบินได้

ฟางเจียเหว่ยล้มลงไปจนแทบจะหมดสติอยู่รอมร่อ แต่แล้วโหมวซือฉิงก็จุดเขาให้ลุกขึ้นอีกครั้ง โหมวซือฉิงถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วพูดกับฟางเจียเหว่ยว่า “เจียเหว่ย รีบไปหาที่ปลอดภัยแล้วไปซ่อนตัวเถอะ...”

โหมวซือฉิงยังไม่ทันพูดจบ เก๋อซางก็พุ่งเข้ามาอีกครั้ง ฟางเจียเหว่ยแผดเสียงร้องโหยหวน ก่อนจะผลักโหมวซือฉิงไปข้างหน้า ส่วนตัวเขาก็หันหลังแล้วแผ่นแนบ แต่คาดไม่ถึงเลยว่า ศีรษะจะไปกระแทกเข้ากับเสาหิน

โชคดีที่ฟางเจียเหว่ยมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรวดเร็ว เมื่อรู้สึกได้ถึงคามมืดมืดตรงหน้าก็รีบหยุดการเคลื่อนไหวไม่อย่างนั้นอาจจะศีรษะแตกไปแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น ฟางเจียเหว่ยก็ยังสัมผัสเสาหินอย่างแนบชิดอยู่ดี เสียง “ปัง!” ดังขึ้น หน้าผากของเขาบวมปูดในทันที

ในเวลานี้ สวีตงกับเจ้าอ้วนกำลังวิ่งไล่ตามเก๋อซาง แต่อีกฝ่ายเอาแต่หลบไปทางซ้ายที่ขวาที่ และตามไล่ล่าโจวจินหลงกับปาอีเออร์อย่างไม่ลดละ

เก๋อซางวิ่งไล่ตามโจวจินหลงกับปาอีเออร์ไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ทั้งสองคนยังไม่ตกอยู่ในอันตราย สวีตงกับเจ้าอ้วนมักจะเคลื่อนไหวเข้าไปครึ่งจังหวะเสมอ แต่เมื่อทั้งสองคนตกอยู่ระหว่างความเป็นความตาย สวีตงก็จะเข้ามาช่วยปิดเป้าภัยอันตรายให้พวกเขาอย่างทันท่วงที

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นซ้ำ ๆ หลายครั้ง ในที่สุดโจวจินหลงก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาถูกเก๋อซางทุ่มลงกับพื้นจนลุกไม่ขึ้น จนกระทั่งสวีตงเข้ามาไล่เก๋อซางไป และช่วยดึงเขาขึ้นมา เขาก็ร้องเสียงหลงในทันที “สวี...สวี...น้องเสี่ยวสวี...ปกป้อง...ปกป้องฉันที...แล้วฉันจะให้...ให้นาย...หนึ่งล้าน...”

ในเวลานี้ ปาอีเออร์เองก็กำลังตกอยู่ในวิกฤตเช่นกัน เขาพยายามป้องกันตัว และร้องตะโกนไปด้วยว่า “เสี่ยวสวี...ช่วยผมเถอะ...ผมให้คุณ...ห้าล้านเลย...”

เจ้าอ้วนวิ่งไปหาสวีตง และช่วยพยุงโจวจินหลงให้นั่งลง จากนั้นพูดว่า “ผู้เฒ่าโจว จะมาพูดเรื่องเงินทองทำไมกัน ตอนนี้พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้วนะครับ...”

สวีตงขยิบตาให้เจ้าอ้วน แล้วพูดออกมาว่า “ถูกต้อง พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว เจ้าอ้วน นายดูแลผู้เฒ่าโจวให้ดี ส่วนฉันจะไปช่วยเขา...”

พูดจบ สวีตงก็พุ่งตัวไปหาปาอีเออร์ที่ตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤตแล้ว

ฝ่ายโจวจินหลงเห็นสวีตงทั้งตนเองไว้ ก็ร้อนใจจนต้องตะโกนออกมาดังๆ “น้องเสี่ยวสวี ฉันให้ห้าล้าน ไมสิ เอาไปสิบล้านเลย...”

บทที่ 409 เรียกราคาส่งแล้ว

สวีตงพุ่งไปตรงหน้าป้าอีเออร์ แล้วใช้แท่งไม้หวดเก๋อซางสองครั้งด้วยแรงที่ไม่หนักไม่เบาจนเก๋อซางกระเด็น

ความจริงแล้ว ถ้าสวีตงมีเจตนาสังหารอีกฝ่ายและออกแรงเต็มที่ หรือรีบพุ่งเข้าไปซ้ำอีกครั้ง เก๋อซางก็อาจถูกกำจัดในทันที

แต่ทั้งๆ ที่สวีตงเห็นว่าเก๋อซางล้มลงกับพื้นและลุกขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ไม่ได้รับเข้าไปจู่โจมต่อ กลับเก็บแท่งไม้แล้วหันไปช่วยพยุงป้าอีเออร์แทน

สวีตงช่วยพยุงจนป้าอีเออร์ลุกขึ้นยืนได้แล้ว แต่เพราะความล่าช้านี้ ทำให้เก๋อซางพุ่งไปอยู่ตรงหน้าโหมวซือจิง

ถึงแม้ว่าระดับฝีมือการต่อสู้ของโหมวซือจิงจะกำราบเก๋อซางที่กลายเป็นปีศาจไปแล้วไม่ได้ แต่เธอก็มีฝีมือมากพอที่จะป้องกันตัวเอง ทว่าถึงเธอจะป้องกันตัวได้ ก็ไม่มีเวลามากพอที่จะไปดูแลฟางเจียเหว่ยด้วย

เพราะเหตุนี้ นอกจากเก๋ซางจะไล่โจมตีโหมวซื้อฉิงแล้ว เขายังหันไปเล่นงานฟางเจียเหว่ยเป็นระยะ ๆ ด้วย หลังจากนั้น เก๋ซางก็ยอมถอดใจจากโหมวซื้อฉิงผู้คล่องแคล่วว่องไว แล้ว หันไปมุ่งเป้าจัดการกับฟางเจียเหว่ยโดยเฉพาะ

ฝ่ายเจ้าอ้วนเพิ่งจะพาโจวจินหลงไปยังที่ปลอดภัย เมื่อ เลื่อนไปเห็นว่าโหมวซื้อฉิงกำลังตกที่นั่งลำบาก เขาก็พูดกับ โจวจินหลงว่า “ผู้เฒ่าโจว พวกผู้อาวุโสเอาแต่พูดถึงเรื่องเงินไป ทำไมกัน พวกเราไหนเลยจะคิดขอเงินจากผู้เฒ่าโจว การ ช่วยชีวิตคนต่างหากที่เป็นเรื่องสำคัญ...” พูดแล้ว เจ้าอ้วนก็ทิ้ง โจวจินหลงไว้ แล้ววิ่งไปหาเก๋ซางทันที

แน่นอนว่า ‘การช่วยชีวิตคนคือเรื่องสำคัญ’ เป็นเรื่องจริง เจ้าอ้วนไม่คิดขอเงินจากโจวจินหลง นั่นก็เพราะว่าจำนวนเงินที่ โจวจินหลงเสนอให้ยังไม่มากพอที่จะดึงดูดใจเจ้าอ้วน

...เรื่องนี้ มีหรือที่คนมากเล่ห์อย่างโจวจินหลงจะไม่เข้าใจ เหตุผล

“น้องอ้วน ฉันจะให้นายห้าสิบล้าน...” โจวจินหลงแทบไม่ ต้องคิดอะไรมาก รีบตะโกนไล่หลังเจ้าอ้วนทันที

เดิมที่เจ้าอ้วนจะพุ่งไปหาเก๋อซางแล้ว เมื่อได้ยินเสียงตะโกนของโจวจินหลง เจ้าอ้วนก็ไม่สนใจสิ่งใดอีก เจ้าอ้วนเพียงแค่ตะโกนออกไปว่า “คุณชายฟาง นี่เร็ว...”

ในระหว่างที่พูด เจ้าอ้วนก็หมุนกายวิ่งกลับไปหาโจวจินหลงอีกครั้ง จากนั้นก็ดึงโจวจินหลงให้รีบวิ่งไปยังที่ปลอดภัย แล้วเอ่ยถามไปด้วยว่า “ผู้เฒ่าโจว คุณพูดจริงรีเปล่า”

โจวจินหลงถูกเจ้าอ้วนลากตัวไป เขาวิ่งตามเจ้าอ้วนไปเรื่อยๆ และเอ่ยตอบพร้อมกับหอบหายใจว่า “ฉันสาบาน...ด้วยเกียรติของตระกูลโจว...ของฉันเลย ขอแก่นาย...พาฉันออกไป...จากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย เงินห้าสิบล้าน...ฉันจะให้นายไม่ขาดแม้แต่หยวนเดียว”

เจ้าอ้วนพูดด้วยความพึงพอใจ “ตกลงครับ ผู้เฒ่าโจววางใจได้เลย ผมรับประกันความปลอดภัยของคุณได้แน่นอน...”

ทางฝั่งปาอีเออร์เมื่อเห็นว่ามีคนรับประกันความปลอดภัยของโจวจินหลงแล้ว มีหน้าซ้ำสวิตยังทอดทิ้งตัวเขาไปไล่ตามเก๋อซางแทน ซึ่งเมื่อเก๋อซางเห็นว่าสวิตพุ่งเข้ามาหา ก็จำใจปล่อยฟางเจียเหวี่ยงไป แล้วพุ่งไปหาปาอีเออร์แทน ฝ่าย

ปาอีเออร์เห็นแบบนั้นก็รีบตะโกนเสียงดังลั่นว่า “น้องเสี่ยวสวี
ผม...ผม...ผมไม่มีเงินห้าสิบล้านหยวนให้คุณ แต่ผมก็มีของมีค่า
บางอย่าง ผมยกให้คุณหมดเลย...รีบมาช่วยผมที่...อ้าก...”

เก๋อซางรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง เพียงชั่วพริบตาาก็ไปปรากฏ
ตัวตรงหน้าปาอีเออร์แล้ว

ไม่ใช่ว่าเก๋อซางตั้งใจจะสร้างปัญหาให้ปาอีเออร์ แต่เป็น
เพราะว่าเจ้าอ้วนพาโจวจินหลงไปยังที่ปลอดภัยแล้ว เก๋อซางไล่
ตามไปไม่ทัน มิหนำซ้ำเมื่อครู่นี้ปาอีเออร์ยังเข้ามาขวางทาง
เก๋อซางพอดี เก๋อซางยังจะไปหาใครได้อีก ถ้าไม่ใช่ปาอีเออร์

สวีตงลอบยิ้มในใจ รีบหมุนกายพุ่งไปหาเก๋อซางทันที

ในบรรดาผู้รอดชีวิตทั้งสามคน มีเพียงคนเดียวที่ไม่ยอม
ขอความช่วยเหลือ และไม่ยอมควักเงิน นั่นก็คือฟางเจียเหว่ย
ไม่ใช่ว่าฟางเจียเหว่ยอาศัยว่าตนเองเป็น ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ของ
สวีตง แล้วสวีตง เจ้าอ้วน หรือแม้กระทั่งโหมวซือจิงจะต้อง
รับผิดชอบในการช่วยเหลือตัวเขา

กลับกัน ฟางเจียเหว่ยเข้าใจอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่งกว่า
โจวจินหลงด้วยซ้ำว่าในสถานการณ์เช่นนี้ トラบใดที่สวีตงยังอยู่

จะไม่มีใครได้รับอันตรายร้ายแรง อย่างน้อยก็ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต

สวี่ตงไล่ตามเก๋อซางจนอีกฝ่ายวิ่งเตลิดไปทั่ว แต่กลับไม่ใช้แทงไม้ธนูนั้นฆ่าเก๋อซางเสียที นี่ก็ชัดเจนแล้วว่าสวี่ตงต้องการเรียก ‘ค่าคุ้มครอง’ แต่ว่าค่าคุ้มครองนี้สูงถึงหลายสิบล้านหยวน แน่نونว่าฟางเจียเหว่ยยอมไม่ยอมควักเงินออกมาง่ายๆ และเขาเองก็ควักออกมาไม่ได้ด้วย

นอกจากนี้ ฟางเจียเหว่ยยังมองการกระทำของสวี่ตงกับเจ้าอ้วนออกอย่างทะลุปรุโปร่ง นอกจากความโกรธเคืองแล้ว เขาเชื่อมั่นในความโชคดียของตัวเองมากกว่าแปดส่วน ดังนั้น ฟางเจียเหว่ยจึงไม่ยอมเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากสวี่ตงอย่างเด็ดขาด

หลังจากไล่เก๋อซางไปได้แล้ว สวี่ตงก็แทบจะอัมปาลีเออร์ขึ้นพาดบ่า เมื่อเห็นจุดที่เจ้าอ้วนกับโจวจินหลงยืนอยู่ สวี่ตงก็วิ่งเข้าไปสมทบ

เขาวิ่งไปหาเจ้าอ้วน วางปาลีเออร์ลง แล้วพูดกับเจ้าอ้วนว่า “ดูแลพวกเขาให้ดีๆ ละ...”

เจ้าอ้วนยื่นหน้าตี่มให้โจวจินหลง พร้อมทั้งพยักหน้าด้วย
สีหน้าจริงจัง และพูดเสียงดังว่า “พี่ตง ลูกพี่กำลังตกอยู่ใน
อันตราย พี่รีบไปเถอะ...”

โหมวซือฉิงมีฝีมือมากพอที่จะป้องกันตัวเองได้ สวีตงรู้
เรื่องนั้นเป็นอย่างดี แต่เมื่อเจ้าอ้วนพูดแบบนี้ มีหรือว่าสวีตงจะ
ไม่เข้าใจความหมายของเจ้าอ้วน

เจ้าอ้วนมองเห็นสถานการณ์จากทางฝั่งนี้ได้อย่างชัดเจน
พอสวีตงเข้าไปช่วยป้าอีเออร์ เก๋อซางก็จะพุ่งไปหาฟางเจียเหว่ย
แทน แต่ฟางเจียเหว่ยกลับไม่ยอมเอ่ยปากเสนอราคาเสียที่
เจ้าอ้วนซักจะรู้สึกรำคาญขึ้นมาแล้ว เขาจึงต้องเอ่ยปาก ‘เตือน’
ฟางเจียเหว่ยว่า ถ้ายังไม่ยอมเสียเลือด มอบผลประโยชน์
เล็กๆ น้อยๆ ให้แก่พวกเขาสองพี่น้อง สวีตงก็จำใจต้องไป
‘ช่วย’ โหมวซือฉิงก่อน

เมื่อเห็นว่าโหมวซือฉิงกำลังต่อสู้ติดพันกับเก๋อซาง
มิหนำซ้ำยังได้ยินเจ้าอ้วนพูดแบบนี้ ฟางเจียเหว่ยก็หน้าซีด
เผือดลงในทันที

ในเวลานี้ฟางเจียเหว่ยเปลี่ยนใจแล้ว เขาเลิกซ่อนตัว แล้ววิ่งไปหาโหมวซือฉิงแทน ถึงแม้ว่าโหมวซือฉิงจะทำได้แค่ ป้องกันตัว แต่ตราบไคที่สวีตงยังอยู่ที่นี้ สวีตงยอมไม่ปล่อยให้ เก่อซางเข้าใกล้โหมวซือฉิงเด็ดขาด ดังนั้น ขอแค่ฟางเจียเหว่ย เกาะติดโหมวซือฉิงเอาไว้ เก่อซางก็จะไม่กล้าทำร้ายเขาไปด้วย

เดิมทีการกระทำของฟางเจียเหว่ยยังพอจะถือได้ว่าเป็น หนทางการเอาชีวิตรอดในยามคับขัน โดยที่ไม่ต้องไปร้องขอ ความช่วยเหลือจากสวีตง ทว่าฟางเจียเหว่ยกลับมองข้ามเรื่อง หนึ่งไป

หากว่าโหมวซือฉิง สวีตง และเจ้าอ้วนไม่บังเอิญไปเจอกับโหมวซืออี้ซึ่งถูกฟางเจียเหว่ยทอดทิ้งให้ร้องไห้อยู่เพียงลำพัง ในทางเดินอันมืดมิด วิธีนี้จะใช้ได้ผลอย่างแน่นอน

แต่น่าเสียดายที่โหมวซือฉิงพาตัวโหมวซืออี้ออกไปแล้ว และโหมวซือฉิงยังเล่าเรื่องนี้ให้สวีตงกับเจ้าอ้วนฟังโดยไม่ปิดบัง หากไม่ใช่เพราะความโกรธเคืองในความอยุติธรรม สวีตง เจ้าอ้วน หรือแม้แต่โหมวซือฉิงก็คงไม่คิดที่จะแอบเล่นงานคน กลุ่มนี้

ฟางเจียเหว่ยคิดวิธีดังกล่าวขึ้นมาได้ เพราะเขาเชื่อมั่นว่าสวีตงกับเจ้าอ้วนแค่ต้องการเงิน ซึ่งแน่นอนว่าสิ่งเดิมพันคือสวีตงกับพวกโหมวซือฉิงต้องไม่เจอกับโหมวซืออี้ แต่ก็ชัดเจนแล้วว่าฟางเจียเหว่ยลงเดิมพันพลาดไป

เป้าหมายที่ทุกคนตั้งใจจะเล่นงาน ก็คือตัวเขามาตั้งแต่นั้น!

เมื่อสวีตงเห็นว่าฟางเจียเหว่ยรีบวิ่งมาหาตน ก็เข้าใจเจตนาของอีกฝ่ายในทันที สวีตงถึงกับผงะไปครู่หนึ่ง คาดไม่ถึงเลยว่าในสถานการณ์แบบนี้ ฟางเจียเหว่ยจะคิดวิธีการนี้ขึ้นมาได้!

สวีตงเองก็แค่เผลอ มอง แล้วกั๊กพันกรอด ในขณะที่ฟางเจียเหว่ยกำลังวิ่งไปหาโหมวซือฉิง สวีตงก็คิดว่าตัวโหมวซือฉิงไว้แล้วเหวี่ยงแทงไม้ หวดใส่ขาข้างหนึ่งของเก๋อซางเต็มแรงจนล้มลงกับพื้น เก๋อซางเองก็ทรงตัวไม่อยู่ ล้มลงกับพื้นจนเกิดเสียงดัง “โครม”

หลังจากนี้ไป เก๋อซางจะเคลื่อนไหวได้ไม่รวดเร็วเท่าเดิมอีก แต่ก็ยังคงมีพลังโจมตีที่รุนแรงมหาศาลดังเดิม สวีตงรีบ

เตะเก้าอี้ไปตรงหน้าฟางเจียเหว่ย จากนั้นก็ทำวงท่าพา
โหมวซือฉิงเดินจากไป

เมื่อฟางเจียเหว่ยเห็นเก้าอี้ชนนอนคว่ำอยู่บนพื้น และเห็น
ศีรษะที่กำลังส่ายไปมาอย่างน่าสยดสยองสุดขีดมาทางนี้ อีกทั้ง
ยังทำท่าจะตีบุคคลานเข้ามาหาตนเอง ฟางเจียเหว่ยก็ตกตะลึง
รีบอาศัยความคล่องแคล่วว่องไวของร่างกายอันเยาว์วัยกลิ้งตัว
หลบเก้าอี้ และวิ่งไล่ตามโหมวซือฉิงต่อ

แต่โหมวซือฉิงกับสวีตงไม่ได้มีน้ำหนักตัวที่มากนัก และ
ทั้งสองคนยังจงใจทำให้ฟางเจียเหว่ยต้องทนทุกข์ทรมาน มีหรือ
ว่าพวกเขาจะยอมให้ฟางเจียเหว่ยตามทันง่าย ๆ

โดยเฉพาะสวีตงที่แทบจะลากโหมวซือฉิงไปด้วยกันอยู่
แล้ว เมื่อเห็นว่าฟางเจียเหว่ยกำลังจะตามมาทัน สวีตงก็พา
โหมวซือฉิงเปลี่ยนทิศทาง กระทั่งว่าจงใจวิ่งกลับไปหาเก้าอี้ที่
ใช้แขนทั้งสองข้างกับขาข้างเดียวตีบุคคลานตามมาอย่างว่องไว

หลังจากที่ฟางเจียเหว่ยต้องวิ่งผ่านหน้าเก้าอี้หลาย
ครั้ง ในที่สุดเขาก็ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

ความจริงแล้ว ไม่ใช่แค่ฟางเจียเหว่ยที่ทนไม่ไหว โหมวซือจิงเองก็หายใจหอบแล้วเหมือนกัน

การเล่นเกมกับเก๋อซางที่กลายเป็นปีศาจไปแล้วนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย

ในเวลานี้เจ้าอ้วนพาโจวจินหลงกับปาอีเออร์ไปซ่อนตัวในโพรงขนาดเล็กที่ปลอดภัยแล้ว โจวจินหลงกับปาอีเออร์เบียดกันอยู่ในโพรงนั้น ในขณะที่เจ้าอ้วนถือมีดพรา่เล่มหนึ่งที่ปาอีเออร์ให้มาและใช้ร่างกายบังปากโพรงเอาไว้

เมื่อเจ้าอ้วนเห็นว่าโหมวซือจิงดูเหนื่อยล้า เจ้าอ้วนก็ตะโกนเสียงดังลั่น บอกให้สวีตงพาโหมวซือจิงมาพักก่อน

สวีตงกำลังกังวลอยู่เลยว่าจะไม่มีพื้นที่โหมวซือจิงซ่อนตัว ซึ่งจะทำให้เขาไม่สามารถถวามือเท้าต่อสู้กับเก๋อซางได้อย่างเต็มที่ เมื่อได้ยินเจ้าอ้วนพูดว่ามีโพรงเล็กๆ ซึ่งมีพื้นที่ให้คนสองสามคนเข้าไปซ่อนตัวได้ สวีตงก็ลากโหมวซือจิงไปที่นั่นทันที

โพรงที่พวกโจวจินหลงเข้าไปซ่อนตัวมีขนาดเล็กมาก ทั้งความกว้างและความลึกล้วนไม่เกินหนึ่งเมตร โจวจินหลงกับ

ปาอีเออร์เข้าไปซ่อนตัวเพียงสองคนก็ดูแออัดมากพอแล้ว
เมื่อสวีตงจับโหมวซือฉิงยัดเข้าไปข้างในด้วยจึงไม่เหลือพื้นที่
ว่างอีก

สวีตงยัดโหมวซือฉิงเข้าไปข้างใน จากนั้นหมุนกายไปยก
โลงศพโลงหนึ่งมาวางขวางไว้ที่หน้าโพรง โดยเหลือช่องว่าง
เล็กๆ ไม่ถึงครึ่งฟุตเอาไว้ เพื่อให้โหมวซือฉิงและคนอื่นๆ ยัง
หายใจได้

เมื่อฟางเจียเหว่ยซึ่งถูกเฝ้าตามติดอย่างไม่ลดละ
พร้อมทั้งเห็นท่าทีของสวีตงกับเจ้าอ้วนก็เข้าใจได้ในทันทีว่า...ถ้า
หากเขายังไม่เอ่ยปากขอร้องสวีตงอีก เกรงว่าสวีตงคงจะไม่ช่วย
เขาอีกแล้ว

แต่เรื่องที่ฟางเจียเหว่ยไม่เข้าใจเลยก็คือ ทำไมสวีตงถึง
โหดร้ายกับเขานาตอนนี้ หรือว่าสวีตงจะไม่สนใจความรู้สึกของ
โหมวซืออีแล้ว

ทว่าเรื่องที่ฟางเจียเหว่ยคาดไม่ถึงก็คือ เพราะว่าสวีตง
เป็นห่วงความรู้สึกของโหมวซืออีจึงเล่นงานฟางเจียเหว่ย ยิ่งไป
กว่านั้นสวีตงยัง ‘เล่นสนุก’ อย่างโจ่งแจ้งเปิดเผย กะว่าจะเล่น

สนุกจนกว่าฟางเจียเหว่ยจะอยู่ในสภาพที่ ‘น่าอเนจอนาถ’ และ ‘ดูไม่จี๊ด’!

ส่วนฟางเจียเหว่ยก็ทำเพื่อตัวฟางเจียเหว่ยเอง ในวินาทีนั้น เขาตัดสินใจทำในสิ่งที่ตนเองไม่ยอมทำมาตั้งแต่ต้น นั่นก็คือการเอ่ยปากขอร้องสวีตง!

เมื่อเทียบกับชีวิตแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไม่สำคัญ นอกจากนี้ ตอนนี้ขอแค่เอ่ยปากพูดออกไปก่อน จะทำตามที่ได้รับปากไว้หรือไม่ นั่นก็เป็นเรื่องหลังจากที่ออกไปจากที่นี่แล้ว

เพราะว่าฟางเจียเหว่ยเป็นคนแบบนี้ เขาถึงตัดสินใจเอ่ยปากขอร้องอ้อนวอนสวีตงในวินาทีสุดท้าย

“น้องชาย...” ฟางเจียเหว่ยหลบการโจมตีของเก๋อซางและตะโกนไปด้วยว่า “น้องชาย ในเบ้าของฉันมีของมีค่าอยู่เยอะแยะเลย ถ้าฉันออกไปได้ ฉันจะแบ่งให้นายครึ่งหนึ่ง...”

สวีตงกับเจ้าอ้วนปิดปากโพรงเสร็จแล้ว ทั้งสองคนหันหน้ากลับไปมองฟางเจียเหว่ยที่ถูกเก๋อซางไล่ต้อนจนหัวหมุน จากนั้นก็หันมาส่งยิ้มให้กัน แล้วเอ่ยตอบอย่างไม่รีบร้อนว่า

“คุณชายฟาง...คุณชายฟางพูดว่าอะไรนะ พวกเราไม่ได้ยินเลย ...”

ฟางเจียเหว่ยเบี่ยงตัวหลบเก๋อซางที่กระโจนเข้าใส่ตนเอง ก่อนที่เขาจะตะโกนเสียงดังลั่นว่า “มีของมีค่าอยู่ในเบ้ของฉัน ฉันจะแบ่งให้นายครึ่งหนึ่ง...”

คุณชายฟาง

บทที่ 410 การคาดเดาที่น่าสยดสยอง

สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยน่าจะเป็นสมบัติใน
โลงศพที่พวกสวีตงเคยเห็นก่อนหน้านี้ ดูจากกระเป๋าที่
พองแน่นของฟางเจียเหว่ยแล้ว อย่างน้อยภายในนั้นก็ต้องมีของ
เป็นสิบชิ้น ถ้าแบ่งให้สวีตงถึงครึ่งหนึ่งได้ อย่างน้อยก็ต้องมี
มากกว่าสิบชิ้น

เมื่อพิจารณาจากก้อนทองคำ หรือแม้แต่ไข่มุกที่พวกเขา
เหลือทิ้งไว้ ของสิบกว่าชิ้นที่วากีน่าจะมีมูลค่าหลักล้านขึ้นไป
หากขายเร็วตามน้ำ¹ หยิบยื่นน้ำใจด้วยการช่วยชีวิตคนคนหนึ่ง
แล้วยังได้เงินหลักล้านก็นับว่าเป็นเรื่องที่คุ้มค่ามาก

เจ้าอ้วนใจอ่อนยวบ อยากจะตอบตกลงในทันที อย่างไรก็ตาม
เสีย มูลค่าของตัวฟางเจียเหว่ยเองก็ไม่แน่ว่ามีค่าหรือ
สำคัญแต่อย่างใด ถ้าอยากจะหาเงินสดจำนวนหลายล้าน

¹ ทำตามสถานการณ์

หยวนจากตัวเขา ต่อให้ซื้อตัวฟางเจียเหว่ยมา ก็ยังไม่แน่ว่าจะ
ได้เงินจำนวนมากขนาดนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น ฟางเจียเหว่ยยังไม่ใช่คนประเภทที่พูดจา
หนักแน่นดังฎาเหมือนอย่างพวกโจวจินหลง ตอนนี้อาจพูด
ว่าจะให้เงินจำนวนหลายล้านหรือหลายสิบล้าน แต่หลังจากที่
รอดพ้นอันตรายแล้วก็กลับคำพูดทันที หรือไม่งั้นก็อาจออก
อุบาย ให้โหมวซื้อฉิ่งออกหน้าเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย

ดังนั้น เจ้าอ้วนจึงมองว่าการแบ่งของที่อยู่ในกระเป๋าให้
ครึ่งหนึ่ง คือทางเลือกที่มีความเป็นไปได้มากกว่า

เพียงแต่ว่าสวีตงกลับจ้องมองไปที่กระเป๋าสะพายหลัง
ของฟางเจียเหว่ยอย่างไม่ละสายตา เขามองดูอยู่นาน ก่อนที่จะ
พูดอย่างเฉยชา “คุณชายฟาง นายเก็บของพวกนั้นในกระเป๋า
ของนายไว้ใช้เองเถอะ พวกเราไม่จำเป็นต้องใช้มันหรอก...”

เมื่อได้ยินสวีตงพูดแบบนั้น เจ้าอ้วนก็อึ้งไป แล้วรีบ
กระซิบกับสวีตงในทันที “พี่ตงเก่งจริง ๆ บอกว่าผมโลภมาก ผม
ก็ยังต้องการของของเขาแค่ครึ่งเดียว แต่ดูพี่สิ ถ้าไม่รีดเค้นเขา
จนหมดเกลี้ยงก็คงไม่ยอมปล่อย”

สวี่ตงคลี่ยิ้มบาง “เจ้าอ้วน ฉันบอกนายไปแล้วไม่ใช่หรอ นายรู้ไหมว่าของในกระเป๋านี้ของเขามีอะไรบ้าง และมีมูลค่ามากแค่ไหน”

เจ้าอ้วนเอ่ยตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “เป็นของที่อยู่ในโลงศพหินก่อนหน้านี้นี้ไม่ใช่หรอ ของพวกนั้นต้องมีแต่ของดีอยู่แล้ว! เงินไง น่าจะเป็นเงินจำนวนมากแน่ๆ”

สวี่ตงปรบมือ แล้วจ้องมองฟางเจียเหว่ยที่กำลังกลิ้งหลบไม่หยุดจนแทบหมดแรง จากนั้นยังคงพูดกับเจ้าอ้วนด้วยรอยยิ้ม “นายประเมินฟางเจียเหว่ยสูงเกินไปแล้ว ของที่อยู่ในโลงศพหินไม่ได้ถูกคนกลุ่มนี้อาไป! พวกเขายังไปไม่ถึงที่นั่นเลยด้วยซ้ำ”

“อ้าก!” เจ้าอ้วนกุมศีรษะตัวเอง พยายามขบคิดถึงความนัยที่สวี่ตงต้องการจะสื่อ จากนั้นพูดด้วยความผิดหวังว่า “พี่ตงกำลังจะบอกว่า...ของที่อยู่ในโลงศพหิน น่าจะถูก...น่าจะถูกเว่ยเจ้อให้เอาไปแล้วใช่ไหม”

สวี่ตงยิ้มโดยที่ไม่ออกความเห็น แต่ยังคงจับจ้องไปที่ฟางเจียเหว่ย

ในเวลานี้ เก๋อซางซึ่งถูกสวี่ตงเล่นงานจนขาหักกระเด็นไปข้างหนึ่ง ยามเคลื่อนไหวจึงต้องคลานกับพื้นเหมือนกับสุนัขเพื่อไล่ตามฟางเจี๋ยเหว่ย แต่ถึงแม้ว่าเก๋อซางจะยังคงเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว ความรุนแรงกลับลดลงไปมาก แต่เมื่อเทียบกับความว่องไวของฟางเจี๋ยเหว่ยแล้ว ฟางเจี๋ยเหว่ยแทบจะหลบไม่พ้น กระทั่งว่าบางครั้งยังถูกเก๋อซางคว้าตัวไว้ได้ ทั้งโดนต่อยตี โดนกระต๊อบจนได้รับบาดเจ็บ สวี่ตงก็ยังไม่สนใจ

ส่วนใครเป็นคนเอาสมบัติในโลงศพหินที่พวกเขาทั้งสามคนเห็นก่อนหน้านี้ไปกันแน่ สวี่ตงไม่คิดว่าเป็นฝีมือของเว่ยเจ้อไห่ ที่แน่ๆ ต้องไม่ใช่พวกโจวจินหลงหรือฟางเจี๋ยเหว่ยอย่างแน่นอน ในกระเป๋าของพวกเขามีแค่อาหาร น้ำดื่ม และเครื่องมือที่ใช้สำหรับขุดสุสานทั่วไปเท่านั้น!

แน่นอนว่าสวี่ตงย่อมมองสิ่งเหล่านี้ออก และเพราะว่ามองออก เขาจึงห้ามไม่ให้เจ้าอ้วนตอตกลงที่จะรับของครึ่งหนึ่ง ในกระเป๋าของฟางเจี๋ยเหว่ย

เจ้าอ้วนวิเคราะห์สถานการณ์จากสามัญสำนึกกว่า เหตุผลที่ฟางเจี๋ยเหว่ยไม่ยอมทิ้งกระเป๋าและหนีเอาตัวรอดไป เป็นเพราะว่ามีของมีค่าอยู่ภายในนั้น

หารู้ไม่ว่าที่ฟางเจียเหว่ยไม่ยอมทิ้งกระเป๋าล้วนแล้วหนีไปเป็นเพราะว่าในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยมีของดีอยู่มากมายหลายอย่างจริงๆ ทั้งหมดนั้นเป็นของที่จะช่วยรักษาชีวิตได้อย่างเช่นยารักษาแผลที่แสนล้ำค่า หรือแม้กระทั่งอุปกรณ์ที่ใช้ในทะเลทรายซึ่งมีความทนทานและอยู่ได้นานกว่าอุปกรณ์ทั่วไป...

ฟางเจียเหว่ยจะใช้ของเหล่านี้ในการเอาตัวรอด เขาจึงไม่ยอมทิ้งมันไปง่ายๆ จริงอยู่ที่ของในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยสามารถรักษาชีวิตได้ ทว่าสวีตงไม่ได้ขาดแคลนของเหล่านั้น

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าของในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยไม่ใช่สมบัติที่หยิบมาจากในโลงศพหิน ต่อให้เป็นแบบนั้นจริง สวีตงก็ไม่สนใจอยู่ดี เพราะว่าสิ่งเดียวที่สวีตงอยากทำจนถึงตอนนี้ ก็คือการ ‘เล่นสนุก’ กับฟางเจียเหว่ย!

เมื่อเจ้าอ้วนเข้าใจแล้วว่าของในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยอาจไม่ใช่สมบัติในโลงศพหิน ความรู้สึกตื่นเต้นอีกheimที่เคยมีก็กลายเป็นความหดหู่ในชั่วพริบตา

ถึงแม้จะรู้ว่าสวี่ตงต้องการ ‘เล่นสนุก’ กับฟางเจียเหว่ย แต่ก็ไม่มีทาง ‘เล่นสนุก’ จนถึงตาย สวี่ตงไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้แน่นอน

ในเมื่อเล่นงานฟางเจียเหว่ยจนถึงตายไม่ได้ ของในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยเองก็ไม่มีมูลค่าอะไร แล้วจะมีอะไรที่น่าสนุกอีก

ด้วยเหตุนี้ เจ้าอ้วนจึงหมดความสนใจที่จะ ‘เล่นสนุก’ กับฟางเจียเหว่ย

เมื่อเห็นว่าฟางเจียเหว่ยถูกเก๋อซางทรมานจนใกล้จะหมดแรงอยู่รอมร่อ หากยังไม่ลงมือก็อาจไม่ทันกาลแล้ว ตอนนี้จึงถึงเวลาที่ต้องลงมือเสียที

สวี่ตงเห็นว่าเจ้าอ้วนมีท่าที่ร้อนใจ ก็รู้ว่าเจ้าอ้วนอยากจัดการเรื่องนี้ให้จบไวๆ จะได้ไปหาสมบัติกันต่อ

สวี่ตงดึงเจ้าอ้วนกลับมา แล้วบอกว่า “เผื่ออยู่ตรงนี้ดีๆ อย่าให้พลาดล่ะ”

จากนั้นก็หยิบแท่งไม้ขึ้นมาพาดปา แล้วสาวเท้าไป
ข้างหน้าเพื่อไปช่วยฟางเจียเหว่ยอย่างไม่รีบร้อน

ในเวลานี้ฟางเจียเหว่ยมาถึงจุดวิกฤตจริงๆ แล้ว เก๋อซาง
กระตือรือร้นเท้าข้างหนึ่งลงกับพื้น แล้วพุ่งตัวไปกระแทก
ฟางเจียเหว่ยจนล้ม จากนั้นก็ใช้มือข้างหนึ่งกดตัวฟางเจียเหว่ย
ไว้ แล้วบีบคออีกฝ่ายด้วยมืออีกข้าง

ในขณะที่ตัวเอง สวีตงก็ยกแท่งไม้ขึ้นมา

สวีตงไม่ได้เหวี่ยงแท่งไม้เข้าไปใส่มือทั้งสองข้างของ
เก๋อซาง แต่กลับพาดไปที่เอวแทน คราวนี้สวีตงออกแรงไป
พอสมควร ทำให้กระดูกสันหลังของเก๋อซางหัก

โดยปกติแล้ว ถ้ากระดูกสันหลังของคนทั่วไปหัก หากไม่
ตายในทันทีก็จะเป็นอัมพาต ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ แม้แต่นิ้วมือก็ขยับเขยื้อนไม่ได้ แต่ขาที่เหลือเพียงข้างเดียวของ
เก๋อซางกลับกระตุก ในขณะที่มือทั้งสองข้างยังออกแรงบีบคอ
ฟางเจียเหว่ย

สวีตงตกใจ รีบเงื้อแท่งไม้ขึ้นเพื่อจะพาดใส่ศีรษะที่ไม่มี
คางของเก๋อซาง

แต่เก๋อซางสัมผัสได้ถึงภัยคุกคามจากสวี่ตง จึงรีบปล่อย
ฟางเจียเหว่ย แล้วกลิ้งหลบไปด้านหลัง

ฝ่ายฟางเจียเหว่ย เมื่อเห็นสวี่ตงยกแท่งไม้ที่มีเส้นรอบวง
เท่ากับถ้วยชาในมือสวี่ตงกำลังจะฟาดใส่ศีรษะของตัวเอง เขาก็
กลัวจนแผดเสียงร้องดังสนั่น และยกมือทั้งสองข้างขึ้นมากัน
ศีรษะ

หารู้ไม่ว่าแท่งไม้ที่หนาเท่ากับถ้วยชานี้ เมื่ออยู่ในมือ
ของสวี่ตงแล้วก็ไม่ต่างอะไรไปจากตะเกียบ สวี่ตงสามารถ
ควบคุมได้ตั้งใจ มีหน้าซำยังทำได้อย่างสบายๆ ด้วย ในขณะที่
แท่งไม้เกือบจะโดนศีรษะของฟางเจียเหว่ย สวี่ตงก็หมุนควง
แท่งไม้ในมือ ก่อนที่มันจะหายลับไป

สวี่ตงคลี้อย้มบาง ไม่สนใจฟางเจียเหว่ยอีก เขาก้าวข้าม
ฟางเจียเหว่ยไป แล้วนำแท่งไม้ออกมาอีกครั้ง จากนั้นก็ฟาดเข้า
ใส่เก๋อซางที่นอนหมอบอยู่บนพื้น

ในเวลานี้ ดูเหมือนว่าขาของเก๋อซางจะไม่มีเรียวแรงแล้ว
เก๋อซางจึงใช้สองมือยันพื้น และส่งร่างทั้งร่างให้พุ่งฉิวไป
ข้างหน้า เพื่อหลบเลี่ยงภัยอันตรายจากแท่งไม้ของสวี่ตง

แน่นอนว่าตอนนี้สวีตงไม่ยอมมือให้เก๋อซางอีกแล้ว
สวีตงก้าวเท้าไปข้างหน้า เหวี่ยงแท่งไม้ และไล่ตามไปโจมตี
เก๋อซางอีกครั้ง

ในเวลานี้เก๋อซางจำต้องอาศัยมือทั้งสองข้างเพื่อคืบ
คลานไปบนพื้น แต่ยังเคลื่อนที่ไปได้ไม่ไกลนัก เส้นทางข้างหน้า
ก็เต็มไปด้วยโลงศพใบหนึ่งตั้งขวางทาง เก๋อซางลุกขึ้นมายืนบนพื้น
ไม่ได้ ส่วนที่สามารถขยับได้ก็มีแค่มือทั้งสองข้างเท่านั้น สำหรับ
เก๋อซางแล้ว โลงศพที่ขวางทางตรงหน้าก็เหมือนกับกำแพงที่สูง
มาก

ด้านหน้ามีกำแพง ถึงอยากข้ามผ่านไปก็ไม่มีทางทำได้
มีแต่ต้องพลิกตัวข้ามไปเท่านั้น ดังนั้นเก๋อซางจึงหยัดร่างท่อน
บนขึ้น แล้วยื่นแขนทั้งสองไปคว้าฝาโลง กะจะปีนขึ้นไปบนฝา
โลงแล้วพลิกตัวเพื่อข้ามไป

เพียงชั่วพริบตา สวีตงก็มาถึง สวีตงเหวี่ยงแท่งไม้จน
คล้ายกับเป็นสายฟ้าสีดํา โจมตีเข้าสู่ศีรษะของเก๋อซาง

แต่สิ่งที่ทำให้สวีตงคาดไม่ถึงก็คือ ในชั่วพริบตานั้น
เก๋อซางกลับพบว่าแทนที่จะปีนข้ามโลงศพเพื่อหนีไป เขา

เปลี่ยนเส้นทางน่าจะดีกว่า เก๋อซางจึงพลิกร่างกายท่อนบน
เคลื่อนตัวแนบไปตามโลงศพเพื่อกระโจนออกไป

สวี่ตงฟาดแทงไม้ลงไปในโลงศพแทน

พลันเกิดเสียงดังกึกก้อง โลงศพถูกสวี่ตงฟาดจนแตก
ออกเป็นสองส่วน ชี้อ้อยปลิวว่อนกระจัดกระจายไปทั่ว

การทำลายโลงศพแค่นี้ยังไม่ใช่ว่าเรื่องที่สวี่ตงให้ความสนใจมากนัก แต่ในวินาทีนั้น ก็มีศพกิ้งออกมา เมื่อสวี่ตงเห็น
ศพดังกล่าวอย่างชัดเจนเต็มสองตาก็นั่งไป ในขณะที่สวี่ตง
กำลังตกตะลึง เก๋อซางก็ลากร่างกายครึ่งท่อนหายลับไปใน
ชั่วพริบตาเดียว

เก๋อซางหายตัวไปแล้ว แต่สวี่ตงกลับไม่ไล่ตามไป เขา
ยังคงจ้องมองศพที่กิ้งออกมาจากโลงศพอย่างนิ่งงัน

จนถึงตอนนี้ ศพไม่ใช่แค่ไม่มีร่องรอยของการเนาเปื้อย
แต่ยังดูอ่อนนุ่มเป็นอย่างยิ่ง พุดอีกนัยหนึ่งก็คือ กล้ามเนื้อและ
กระดูกของคนตายน่าจะยังมีความทนทานพอสมควร

สิ่งที่ทำให้สวิตงรู้สึกตกตะลึงจนถึงขั้นยอมไม่ไล่ตาม
เก๋อซางซึ่งเป็นภัยคุกคามที่เหลื่ออยู่ไปก็คือ สวิตงรู้สึกคุ้น
ใบหน้าของศพเป็นอย่างมาก!

ใบหน้าที่ดูคุ้นเคยนี้เป็นใครกัน นี่คือสาเหตุแรกที่ทำให้
สวิตงชะงักงันไปในตอนแรก แต่เมื่อมองดูใบหน้าของศพ
อย่างละเอียดอีกที สวิตงถึงรู้สึกตกตะลึง

ศพร่างนี้ก็เป็นผู้หญิงเช่นเดียวกัน เธออายุประมาณ
สิบเจ็ดถึงสิบแปดปี ใบหน้างดงามละเอียดลออ คิ้วเป็นทรงสวย
ดูภาพวาด จมูกเล็กได้รูป ริมฝีปากบางเล็กเหมือนผลเชอร์รี่
นิ้วมือทั้งสิบนิ้วเรียวยาวราวกับหยก และสิ่งที่คาดไม่ถึงที่สุดก็
คือ ใบหน้าของผู้หญิงคนนี้ยังคงเป็นสีชมพูระเรื่ออยู่

นี่คือร่างของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังคงอยู่ในห้วงนิทรา แต่
ผู้หญิงที่ยังคงนอนหลับอยู่คนนี้มีร่องรอยความคับแค้นใจปรากฏ
อยู่บนใบหน้าอย่างเลือนราง

ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวระหว่างเธอกับ ‘แฝดสี’ ที่
พวกเขาเคยเจอก่อนหน้านี้ คือผ้าคลุมร่างของผู้หญิงคนนี้ดูบาง
มาก และไม่ใช่ว่าบางเท่านั้นยังทำมาจากผ้าฝ้ายเนื้อหยาบ

ธรรมดา เห็นได้ชัดว่า สาวสวยคนนี้เป็นเพียงหญิงสาวจาก
ครอบครัวเล็กๆ ที่มีฐานะยากจนคนหนึ่ง!

ในเสี้ยววินาทีนั้น ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในสมองของ
สวีสตั้น นั่นก็คือ ‘หรือว่าในโรงศพจำนวนมากมายที่อยู่ที่นี้ จะมี
แต่หญิงสาวที่หน้าเหมือนกับศพร่างนี้’

นี่เป็นการคาดเดาที่น่าสยดสยองอย่างยิ่งยวด ในถ้านี้มี
โรงศพอย่างน้อยหลายสิบโลง ถ้าหากมองข้ามเรื่องฐานะตัวตน
ของคนเหล่านี้ คนหลายสิบคนที่หน้าเหมือนกันทุกประการจะ
รู้สึกอย่างไร

บทที่ 411 คำคุ้มครอง

เจ้าอ้วนเห็นเก๋อซางหลบหนีจากการควบคุมของสวีตงไปได้อีกครั้งก็ทอดถอนหายใจเอือกหนึ่ง การปล่อยให้หมอนั้นอยู่รอดต่อไปถือเป็นหายนะที่ร้ายแรง ไม่รู้เลยว่าหมอนั้นจะโผล่มาทำร้ายคนอื่นอีกทีเมื่อไร

แต่เมื่อคิดทบทวนดูอีกครั้ง เจ้าอ้วนก็แอบรู้สึกชื่นชมในความฉลาดเฉลียวของสวีตง ในเมื่อพวกโจวจินหลงหรือฟางเจียเหว่ยไม่ได้นำทรัพย์สินสมบัติในโลงศพหนีไป นั่นก็เหลือเพียงเว่ยเจ้อไห่แล้ว ตอนนี้สวีตงก็ปล่อยเก๋อซางไปแล้วด้วย หึๆ เมื่อถึงตอนนั้น ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจได้กำไรเล็กๆ น้อยๆ จากเว่ยเจ้อไห่ก็ได้ ฮ่าๆ ...

ในขณะที่เจ้าอ้วนกำลังขบคิดว่าตอนที่เจอเว่ยเจ้อไห่ เจ้าอ้วนจะเอ่ยปากขอของมีค่าจากอีกฝ่ายกี่ชิ้น และขอมากน้อยแค่ไหนดี สวีตงก็หันกลับมา กวักมือเรียกเจ้าอ้วน และพูดว่า “เจ้าอ้วน มานีหน่อย...”

เจ้าอ้วนวิ่งไปหาส่วตงอย่างกระตือรือร้น พร้อมทั้งเอ่ยถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้มขึ้นบาน “พี่ตง มีเรื่องอะไรเธอ”

“เจ้าอ้วน นายดูนี่สิ...” ส่วตงชี้นิ้วไปที่ร่างของหญิงสาวคนนั้นที่อยู่บนพื้น

“มีของมีค่าอะไรบ้างไหม...” เจ้าอ้วนพูดไปพลาง ไขไฟฉายแรงสูงส่องไปที่ศีรษะของหญิงสาวคนนั้นไปพลาง แต่มองผาดเดียว เจ้าอ้วนก็ร้องเสียงหลงในทันที “เหวอ...เฮ้ย...ทำไม...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ...”

เห็นได้ชัดว่าเจ้าอ้วนเองก็รู้สึกตกใจเมื่อเห็นหญิงสาวคนที่ห้าซึ่งมีหน้าตาเหมือนกับบรรดาหญิงสาวที่เขาเคยเจอก่อนหน้านี้ทุกประการ

แต่สิ่งที่ทำให้เจ้าอ้วนประหลาดใจกลับมีเพียงเรื่องที่ว่าทำไมถึงมีฝาแฝดตั้งห้าคน! มีหน้าซ้ำยังเป็นแฝดห้าที่หน้าตาสะสวยและเหมือนกันเปี้ยว

เจ้าอ้วนนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พูดอย่างกระอักกระอ่วนว่า “พ่อแม่ของผู้หญิงคนนี้คงจะเก่งน่าดู ถึงกับให้

กำเนิดลูกสาวตั้งมากมายในครรภ์เดียว มีหน้าซำยังสวยขนาดนี้ ...จู้จู้ ถ้าอยู่ในยุคนี้...แค่สินสอดก็คง...ฮ่าๆ...”

สวี่ตงยกเท้าเตะกันเจ้าอ้วน และพูดด้วยความโมโหว่า
“นายจะไม่คิดเรื่องอื่นเลยใช่ไหม...”

เจ้าอ้วนเกาศีรษะ แล้วส่องไฟฉายเข้าไปในโลงศพที่
เหลือเพียงแค่ซาก เขามองดูอย่างตั้งใจสักระยะ ก่อนที่จะพูดว่า
“ในนั้นมีของมีค่าด้วยเหรอ...”

ยังพูดไม่ทันจบ เจ้าอ้วนก็ถูกสวี่ตงเตะกันอีกหนึ่งที

มีเรื่องที่คาดไม่ถึงมากมายเกิดขึ้นในสุสานแห่งนี้ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ถ้าอยากหารื้อกับเจ้าอ้วนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่อง
ทรัพย์สินสมบัติคงหมดหวัง หากไม่ให้เตะเจ้าอ้วน แล้วสวี่ตงจะยัง
ไปเตะใครได้อีก

เตะเจ้าอ้วนเสร็จแล้ว สวี่ตงก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้น
จึงหมุนกายหันไปหาโหมวซือฉิง

โหมวซือฉิงถูกสวี่ตงผลักเข้าไปในโพรงที่พวก
โจวจินหลงใช้ซ่อนตัว และสวี่ตงก็ยังใช้โลงศพมาปิดทางเข้าออก

ตอนนี้ทั้งสามคนกำลังนั่งอยู่ข้างในด้วยความรู้สึกอึดอัดระคน
หวาดกลัว

โชคดีที่สวิตช์กับเจ้าอ้วนคุยเล่นหัวเราะเฮฮากันในขณะที่
เดินมาย้ายโลงศพที่ปิดทางเข้าออก จากนั้นพาโหมวซื้อฉิ่ง
โจวจินหลง และปาอีเออร์ออกมา

โจวจินหลงออกมาแล้วก็เอ่ยถามด้วยอาการตัวสั่นงันก
ว่า “เจ้า...เจ้านั้น เขา...ตายไปแล้วใช่ไหม”

เจ้าอ้วนเปล่งเสียงหัวเราะ และพูดว่า “ตายไปแล้ว แต่ก็
ยังไม่ตาย แต่ว่ามีผีตงอยู่ที่นี้ ผมเชื่อว่าหมอนั่นคงก่อเรื่อง
ใหญ่โตไม่ได้แล้ว ผู้เฒ่าโจวเป็นคนพูดจาหนักแน่นดังภูผา
คำพูดหนึ่งคำหนักดังกระถางสัมฤทธิ์กำไ้ไป เรื่องนี้ทำให้ผมรู้สึก
ชื่นชมคุณมากจริงๆ”

คำพูดที่ฟังดูไม่เชื่อมโยงกันของเจ้าอ้วนทำให้โจวจินหลง
อึ้งไป จากนั้นเขาก็เข้าใจได้ในทันที สวิตช์กับเจ้าอ้วนอาจจะ
เหลือทางหนีที่โลไว้ จึงยังไม่ฆ่าเก๋อซางในทันที

ซึ่งก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าถ้าหากเก๋อซางยังไม่ถูกกำจัดให้
สิ้นซาก เมื่ออยู่ในสุสานแห่งนี้ เก๋อซางก็อาจจะปรากฏตัวมาอยู่

ตรงหน้าพวกเขาได้ทุกเมื่อ และการจัดการกับเก๋อซางนั้น นอก
จากสวี่ตงกับเจ้าอ้วนแล้ว คนที่เหลือก็ไม่คณามือเก๋อซางเลย

พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ค่าคุ้มครองจำนวนห้าสิบล้านหยวนที่
รับปากว่าจะให้สวี่ตงกับเจ้าอ้วนก่อนหน้านี้ ถ้าหากไม่จ่าย เขาก็
อาจตกอยู่ในเงื้อมมือของเก๋อซางได้ทุกเมื่อ

ถ้าหากตกอยู่ในเงื้อมมือของเก๋อซาง ถึงแม้ว่าสวี่ตงกับ
เจ้าอ้วนจะยอมออกแรงช่วยเหลือ แต่นอกจากเขาจะต้องทน
ทุกข์ทรมานกับอาการบาดเจ็บแล้ว ค่าคุ้มครองก็อาจเพิ่มขึ้นเป็น
เท่าตัว

ก่อนหน้านี้โจวจินหลงเองก็เคยลงไปสำรวจสุสานหลาย
แห่ง แต่ส่วนใหญ่แล้ว เขามักจะเจอกับกลไกหรือกับดักที่มี
ความละเอียดซับซ้อนเท่านั้น สำหรับเรื่องผีดิบหรือปีศาจ แม้แต่
โจวจินหลงเองก็ยังคิดว่านั้นเป็นแค่เรื่องตลกที่มีไว้หลอกลวงคน

คาดไม่ถึงเลยว่า ในสุสานแห่งนี้จะมีเรื่องน่าสยดสยองที่
คาดไม่ถึงเกิดขึ้นทีละเรื่อง ยิ่งไปกว่านั้น แต่ละเหตุการณ์ยัง
หนักหนาเกินกว่าที่เขาจะรับมือได้ โจวจินหลงถึงกับต้องคิด
ทบทวนอีกครั้งว่าจะจัดการกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไปอย่างไร

แน่นอนว่าวิธีที่น่าเชื่อถือและปลอดภัยที่สุดก็คือการเข้าพวกกับสวี่ตง และให้สวี่ตงกับเจ้าอ้วนคอยปกป้องคุ้มครองพวกเขา

โจวจินหลงมีนิสัยติดดิ่งและหยิ่งยโส แต่ก็ไม่ใช้คนที่ไร้เหตุผล ยิ่งไปกว่านั้น คนเรายังแก่ก็ยังมีประสบการณ์ เห็นได้ชัดว่าเจ้าอ้วนกำลังพูดถึง ‘ค่าคุ้มครอง’ อยู่ และต้องการให้เขาจดจำสิ่งที่ตัวเองเคยพูดเอาไว้

โจวจินหลงไม่คิดมาก หยิบบัตรธนาคารใบหนึ่งออกมา ยัดใส่มือเจ้าอ้วนในทันที พร้อมทั้งพูดว่า “ขอบคุณน้องชายทั้งสองคนที่ช่วยชีวิตฉัน ในบัตรใบนี้มีเงินแค่ยี่สิบล้านหยวน ขอแค่พวกนายปกป้องฉัน หลังจากที่ออกไปแล้ว ฉันจะรีบหาทางโอนเงินที่เหลือไปยังบัญชีธนาคารของพวกนายทันที”

เจ้าอ้วนยิ้มกว้าง รับบัตรธนาคารที่มีเงินจำนวนยี่สิบล้านหยวนมาถือไว้ในมือ และพูดอย่างสุภาพว่า “ผู้เฒ่าโจวเป็นคนตรงไปตรงมาถึงขนาดนี้ พวกเราเองก็จะไม่พูดมาก ใช่แล้วหลังจากนี้ผู้เฒ่าโจวคือญาติของผม...ฮ่าๆ ...”

สุดท้ายแล้วเจ้าอ้วนก็ไม่ได้พูดว่า ‘คุณคือพ่อของผม’
ออกไป เพราะมันฟังดูน่าเบื่อเกินไปหน่อย ขึ้นพูดออกไปอาจ
ถูกสวี่ตงเตะกันอีกทีก็ได้

เจ้าอ้วนแปลงเสียงหัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดว่า
“ผู้เฒ่าโจวเป็นคนตรงไปตรงมา แต่ผมยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่อาจจะ
ต้องพูดให้ชัดเจน ผมกับพี่ตงจะเสี่ยงชีวิตปกป้องผู้เฒ่าโจวตอน
อยู่ที่นั่นเท่านั้น สำหรับเรื่องอื่นที่ผู้เฒ่าโจวต้องการให้พวกเราทำ
เกรงว่าพวกเราสองพี่น้องคงปลื้มตัวไปทำไม่ได้ อีกทั้งหลังจาก
ออกไปจากที่นี่แล้ว พวกเราสองพี่น้องคงไม่มีความสามารถไป
จัดการกับเรื่องที่เกิดขึ้นข้างนอกได้ ฮ่า ๆ ...ผู้เฒ่าโจวต้อง
พิจารณาเรื่องนี้ให้ดีนะครับ”

โจวจินหลงเผยสีหน้าหมองหม่น คำพูดของเจ้าอ้วนมี
ความหมายชัดเจนอยู่แล้ว โจวจินหลงจะได้รับการปกป้องแค
ยามอยู่ในสุสานแห่งนี้ นอกจากนี้ขอบเขตความรับผิดชอบยัง
จำกัดอยู่แค่เรื่องความปลอดภัย ถ้าอยากได้รับการดูแลในทุก
เรื่องอย่างที่บิดีการ์ตูนคนอื่นทำ เจ้าอ้วนกับสวี่ตงต้องไม่ยินยอม
แน่นอน

เวลาที่จะได้รับความคุ้มครองก็จำกัดอยู่แค่ในสุสานแห่งนี้เท่านั้น หลังจากออกไปจากที่นี่แล้ว เจ้าอ้วนกับสวี่ตงก็ WON'T รับหน้าที่เป็น 'บอดีการ์ด' อีกต่อไป

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว โจวจินหลงจึงทำได้แค่ถอนหายใจเอือกหนึ่งและพยักหน้าตอบตกลง

ฝ่ายปาอีเออร์เผยสีหน้าชื่นชม เขาเองก็เคยรับปากไว้ว่าจะจ่ายเงินให้สวี่ตงและเจ้าอ้วนเหมือนกัน แต่เขาไม่มีเงินติดตัวจริง ๆ ถึงที่บ้านเขาจะพอมีเงินอยู่บ้าง ซึ่งก็พอจะจ่ายตามจำนวนที่ตนเองเคยรับปากไว้ แต่ว่าเจ้าอ้วนจะเชื่อใจเขานั้นหรือ!

“ฮ่า ๆ ...” เจ้าอ้วนเปล่งเสียงหัวเราะออกมา ตอนนี้ไม่มีเงินก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แค่เขียนหนังสือรับรองหนี้เอาไว้ก็จบเรื่องแล้วไม่ใช่หรือ

ปาอีเออร์ได้ยินเจ้าอ้วนพูดแบบนั้นก็นิ่งงันไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงฉีกขายเสื้อตัวเอง เอานิ้วจุ่มเลือดบนบาดแผลของตัวเองจนชุ่ม แล้วเขียนหนังสือรับรองหนี้จำนวนห้าสิบล้านหยวนลงไปบนขายเสื้อ

เจ้าอ้วนหยิบหนังสือรับรองหนี้ที่ถูกเขียนด้วยเลือดขึ้นมา
เก็บไว้อย่างดีโดยที่ไม่แม้แต่จะอ่านให้ละเอียดเสียก่อน จากนั้นก็
คลี่ยิ้ม หันไปมองฟางเจียเหว่ยที่กำลังหลบซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง
และไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ในเวลานี้ เสื้อผ้าที่ฟางเจียเหว่ยสวมใส่นั้นขาดรุ่งริ่ง ไม่
เหลือชิ้นดี เขากำลังพยายามบรรเทาแผลของตัวเอง แต่มีสีหน้า
ท่าทางเปี่ยมไปด้วยความโกรธแค้นถึงขีดสุด

แน่นอนว่าเป็นเพราะสวี่ตง เจ้าอ้วน รวมไปถึง
โหมวซือฉิงล้วนไม่ได้มองว่าเขาเป็น ‘ญาติพี่น้อง’ เลย ถ้า
หากสวี่ตงเห็นเขาเป็น ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ไหนเลยเขาจะต้องทนทุกข์
ทรมานและได้รับบาดเจ็บถึงขนาดนี้

เมื่อฟางเจียเหว่ยเห็นเจ้าอ้วนจ้องมองมายังตน
ฟางเจียเหว่ยก็ผินลูกขึ้นยืน หยิบกระบี่สะพายหลังที่วางอยู่
บนพื้นขึ้นมาโยนให้เจ้าอ้วน และพูดอย่างเย็นชาว่า “ฉันพูดไป
แล้วว่าจะแบ่งของในเป้ให้นายครึ่งหนึ่ง นายเลือกเอาเองเลย”

เจ้าอ้วนเห็นท่าทีของฟางเจียเหว่ยแล้วก็พ่นลมหายใจออกมา จากนั้นจึงหยิบกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยมาเปิดออกอย่างไม่ลังเลใจเพื่อเลือกข้าวของภายในนั้น

เป็นอย่างที่เราได้ฟังได้รู้ไว้จริงๆ ในกระเป๋าของฟางเจียเหว่ยเต็มไปด้วยยาและอุปกรณ์เครื่องมือสำหรับการเอาชีวิตรอด เมื่อพูดถึงมูลค่าแล้วก็ไม่แน่ว่าคุ้มค่านานาทีเดียว

สวิตงที่ยืนอยู่ข้างหลังเจ้าอ้วนยกยิ้มน้อยๆ และพูดกับเจ้าอ้วนว่า “เจ้าอ้วน ไม่ว่าจะทำอะไร พวกเราก็ต้องยึดมั่นในหลักการ ‘ทำให้ถึงที่สุด’ เรื่องไหนที่คนอื่นเขาไม่ต้องการ พวกเราจะไปทำได้อย่างไรกัน”

เมื่อเจ้าอ้วนได้ยินแบบนั้นก็หยุดชะงักไป และพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า “จริงด้วย คุณชายฟาง ของพวกนี้นายแบกเองไปก่อนดีกว่า ฮ่าๆ ไว้พวกเราขอจากนายเมื่อไหร่ นายค่อยให้ พวกเราก็ยังไม่สาย...”

ในขณะที่สวิตงกับเจ้าอ้วนกำลังรีดไถ ‘ค่าคุ้มครอง’ อย่างอุกอาจ โหมวซือจึงผู้ยึดมั่นในความถูกต้องมาโดยตลอดกลับยืนอยู่ข้างๆ โดยที่ไม่พูดอะไรเลยแม้แต่ครึ่งคำ

ในเมื่อเก็บ ‘ค่าคุ้มครอง’ มาแล้ว ถ้ามีอันตรายใดๆ เกิดขึ้น สวีตงกับเจ้าอ้วนก็ต้องไปเผชิญหน้าเป็นพวกแรก การที่สวีตงกับเจ้าอ้วนเรียกร้องค่าตอบแทนเล็กๆ น้อยๆ จากการเอาชีวิตไปเสี่ยงก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจไปตำหนิพวกเขาได้

ยิ่งไปกว่านั้น ในสถานการณ์แบบนี้ ฟางเจียเหว่ยยัง ถึงกับทิ้งโหมวซือไว้ที่ทางเดิน ปล่อยให้โหมวซือต้องทนทุกข์ทรมานและจมอยู่กับความหวาดผวาลำพัง เรื่องนี้ถึงขั้นทำให้โหมวซือจึงอยากจะพุ่งเข้าไปเล่นงานฟางเจียเหว่ยสักที การเรียกเก็บค่าคุ้มครองเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ยังถือว่าน้อยเกินไปสำหรับเขาด้วยซ้ำ

ดังนั้น ไม่ว่าสวีตงกับเจ้าอ้วนอยากจะเรียกเก็บค่าคุ้มครองอย่างไร และเรียกเก็บเท่าไร โหมวซือจึงก็จะไม่ได้แย้งแม้แต่คำเดียว

สวีตงคลี่ยิ้มแล้วพูดว่า “คุณชายฟาง ของในกระเป๋าของนายมีส่วนของพวกเราครึ่งหนึ่ง หึๆ หลังจากนั้นฉันอยากให้นายคืนให้พวกเราด้วย แล้วก็ห้ามทำหายแม้แต่ชิ้นเดียวล่ะ ไม่อย่างนั้น หึๆ นายต้องจ่ายเงินชดเชยตามราคา”

ฟางเจียเหว่ยถลึงตาจ้องมองสวีตงด้วยอารมณ์โกรธจัด จากนั้นก็เดินไปหาเจ้าอ้วน คว้วกระเป๋าคืน และนำมาสะพายหลัง

สวีตงกับเจ้าอ้วนไม่เก็บเอาอารมณ์โกรธของ ฟางเจียเหว่ยมาใส่ใจอยู่แล้ว ในเวลานี้สวีตงก็ไม่ได้สนใจเรื่อง ‘ค่าคุ้มครอง’ อีกต่อไป เขาหันไปพูดกับโหมวซือฉิงว่า “ลูกพี่ พวกเราเจอคนที่ห้าด้วย!”

คำพูดอันไร้ที่มาที่ไปของสวีตงทำให้โจวจินหลงกับ ปาอีเออร์ผิงะนั่งไปครู่หนึ่ง ‘คนที่ห้า’ หมายความว่าอย่างไรกัน

ดวงเนตรสมบัติพลิกชะตา ข้าจะเป็นเศรษฐี เล่ม 9

大宝鉴

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《大宝鉴》 Vol.9

Author: 罗晓 Luo Xiao

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

罗晓 Luo Xiao

ดวงเนตรสมบัติพลิกชะตา ข้าจะเป็นเศรษฐี เล่ม 9 / 罗晓 Luo Xiao : เขียน; กวินธิดา และ On the Moon: แปล จาก 大宝鉴 .— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 619 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. กวินธิดา และ On the Moon ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8153-5